

Forfatter: Olrik, Axel

Titel: BREV TIL: Begtrup, Holger Christian FRA: Olrik, Axel (1885-05-14)

Citation: Olrik, Axel: "BREV TIL: Begtrup, Holger Christian FRA: Olrik, Axel (1885-05-14)", i *Axel Olriks Breve til Holger Begtrup*, Gyldendalske Boghandel, s. 38. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991712-000-shoot-L0019917120000014.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Axel Olriks Breve til Holger Begtrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Olrik, Axel, *Axel Olikriks Breve til Holger Begtrup*,

Rabeksallé 2 V.
Torsdag 14—5—85.

Kære Holger Begtrup.

Du skal ikke rose mig for at skrive så meget, for det kommer af at jeg er sådan bogorm. Men lade være kan jeg ikke; jeg har altid meget, jeg kunde haft lyst at tale med dig om. Foreløbig må [jeg] (ved brevene) gøre ligesom, når børn i leg står hver ved sit træ og siger „kis, kis“ til hinanden; — så „kisser“ jeg dig nok engang herover.

Om jeg forstår dig? Jo udmærket. Jeg har selv følt det, på mange punkter. Det har draget mig til dansk sproghistorie og endnu mer til dansk litt, historie. Det er mellemlæddene der tiltrænges. Vi kan se det på N M Petersens saga-retning. Den er temlig løbet ud, løbet ud i sandet. Øhlenslægers fornyelse af gude- og heltesagn har dog grebet langt dybere. Selv om Finn Magnussons og Rask[s] arbejder over Eddaerne ikke er så betydelige, så har den fræmbragt nyere digterværker: Nordens guder, Helge, Fritjof; „Kjartan og Guðrun“ og „Torvald Vidførle“ er slet ikke i den grad blevet folkets ejendom. Hvor vidt den er nåt, ser vi af dens indflydelse på kunsten. Fogelbergs støtter af guderne (om du har set billeder af dem f. ex. i Jul. Langes kunsthistorie), Friends ragnaroksfriese, Konstantin Hansens tegninger af guderne, og af di nyere Frølich; også min far har været med. Alle er di gengivelse, udførelse, af Øhl.'s skönhedsfyldte skikkelser (men den enøjede asagrubler, ham der vakte strid i verden — ham kan jeg (som Bjarke) ikke se blandt alle di skikkelser). N M Petersen søgte at påvirke kunstnerne¹); men s. 39noget varigt spor efterlod det sig ikke — måske der först skulde gennemløbes en realistisk tid, för man kunde gengive sagaernes tegninger af personer.

Kendskaben til sagaerne går endda fræm (f. ex. ved Lefolii); men sprogets sag har lidt et nederlag i skolerne: dér knytter slet ingen interesse sig til det.

Det er middelalderens dansk, hvorigennem forbindelsen er med oldsproget. Og den har en række værker, der endnu kan nydes: folkeviserne. Har du lagt mærke til, som den store Sv. Grundtvigske gerning har bragt den fræm; Ernst Reckes videnskabelige arbejder og digtning; og nu i Karl Gellerups Brynhild, har du set hvor også han kan suge ind af visens udtryk og forestillinger. — — Jeg kunde have lyst til at snakke med dig om den bog (jeg har endnu kun læst det halve af den) og om mange andre ting, og vide, hvad stykker hos Brandt du vælger at gennemgå, og meget mere. Men for denne gang får du have nok i disse vareprøver fra mit tankelager. Rosenbergs forelæsninger har hjulpet mig meget til at klare forholdet mellem vort århundreds rørelser og det gamle og at vide blikket til syn for meget i folkets liv. (Med hans helbred var det ikke så galt endda, og nu er han vel helt rask.) Men man kan jo spørge sig selv mer, end ti vise kan svare.

Din ven
Axel Olrik.

Vend om.

E. S. Hans skal til at udgive Fengers oversættelse af Ansgars levned igen (jeg ved ikke, om jeg har fået skrevet dig det för); han har nu udarbejdet historiske noter og skal til en indledning; Fr. Nielsen skriver forord. Synes du måske bedre om Leys s. 40oversættelse? Jeg skal ikke have nogen mening om det, da jeg ikke har set den sidste. Derimod er jeg bleven noget kendt med Grundtvigs Sakse. Han er kostelig f. ex. i Erik d. målspages saga; di var rigtig to, der kunde (det) sammen, Sakse og N. F. S., begge varmt optagne af folkets gamle storhed og glade i dets minder, begge muntre og snakkesalige. Som Sakse begraver ord og ordkvæder, graver Grundtvig dem fræm og la'r ny følge efter, for at vise, han er med: sådan kappes di to gamlinger i forn froeði. (Gr. var nemlig altid gammel — og altid ung). Og hvor meget der dog lyder klart og rent og livfuldt!

Herman Bæk skal efter sommerferien for en måned være lærer i Birkerød, mens Andresen er indkaldt. Sagen er dog endnu ikke i orden.

Jeg var igår ude at tale med Wimmer om fordringerne til magistergraden i nord. sprog og litt. [I Marginen:] Du beholder vel ikke Söderwall CR altfor længe; resten gör det i hvert fald ikke noget med.